

Мамин клопіт

Лариса Письменна

Вчора ввечері наша мама поїхала на село відвідати бабусю, бо сьогодні вихідний день і тато вдома. Він сказав, що мама може собі спокійно їхати і не турбуватися про домівку. Але мама говорила, що все-таки вона трошки турбуватиметься, бо не певна, чи справиться з нами татко. Татко засміявся і сказав, що в нього на заводі під наглядом цілий цех, і то він справляється. Мама зітхнула і похитала головою, а татко додав, що колись на війні він командував взводом і теж справлявся. І от мама поїхала, а ми з татком залишилися удома. Хто це — ми, я вам зараз поясню.

По-перше, це — Буцик. По-справжньому він зветься Боря, а Буциком ми його назвали тому, що він увесь час буцає головою. Йому лише один рік, і мама хотіла взяти його з собою до бабусі. Але надворі мороз, і мама побоялася.

По-друге, це — Талочка. Вона товстуха і плаксійка, хоч їй уже три роки. Мама запевняє, що колись і я така була. Але мені здається, що то мама просто забула, адже я зовсім не товста і не дуже часто плачу.

По-третє, це — Павка й Славко. їм швидко буде по п'ять років, і вони зовсім-зовсім однакові, так що їх всі плутають. І в дитячому садку раніш плутали, за Павчині пустощі карали Славка, а за те, що Славко добре співає, хвалили Павку. І тому мама стала одягати Павку в синій костюмчик, а Славка в коричневий, щоб знали, хто Павка, а хто Славко. До того ж вони ще й пустуни, і мама боялася, що Павка з Славком зададуть без неї жару.

По-четверте... ні, це вже буде по-п'яте, бо Павка й Славко це — і по-третє й по-четверте, а по-п'яте, це я, Майка. Мені вже сім років, і я ходжу в школу, в перший клас. Я найстарша, і мама сказала, що в неї вся надія на мене, бо без мене татко з Буциком, Талочкою, Павкою і Славком просто пропаде!

Ніч без мами пройшла у нас зовсім добре, тільки татко не збудив вчасно Буцика, і нам довелось сушити його простиньку.

Але потім все пішло трошки гірше, бо Талочка не захотіла вставати і почала плакати. А Павка й Славко хоча й не плакали, зате пустували. Вони ховалися від татка під ковдрою, від-брикувалися ногами і верещали. І, мабуть, тому татко переплутав їхні костюмчики: синій, Павчин, одягнув на Славка, а Славків коричневий — на Павку. А Талоччину одну панчішку ми взагалі не знайшли, і татко натягнув їй на ногу свою вовняну шкарпетку. П'ятка від шкарпетки припала Талочці якраз під коліно, але ми вирішили, що то не біда, бо зверху будуть ще рейтузики.

На сніданок татко нагодував мене, Талочку, Павку й Славка смаженою ковбасою, а Буцика — молочною кашею. Мама знала, що ми не зуміємо як слід зварити Буцикові кашу, наварила сама повну каструльку і залишила в коридорі, щоб не прокисла.

Після сніданку я хотіла допомогти татові мити посуд, але Павка і Славко понабирали в рот води і почали шпувати на плиту, щоб шипіло. Вони шпунули й на

Талочку, і Талочка заплакала. Татко сказав: "Який жаль, що в неділю дитячий садок не працює!" — і звелів мені одягнути Талочку, Павку й Славка і покатати їх у дворі на санчатах.

У дворі, на сніговій гірці, вже катався тьотин Галин Вовка, і Павка відразу ж з ним побився. А Талочка знову почала плакати, бо таткова шкарпетка змуляла їй ногу. Я вже хотіла вести їх додому. Але тут прийшла тьотя Галя і забрала всіх нас до себе, бо знала, що ми сьогодні без мами. Ми довго гралися у тьоті Галі, і навіть Талочка перестала плакати, бо тьотя Галя зняла з неї таткову шкарпетку і зодягла Вовчину панчішку.

Потім я побігла довідатись, чи вже можна йти обідати. Я довго стукала в двері, поки татко відчинив мені. Був він якийсь скуйовджений, з ганчіркою в руках. Буцик плазував по кухні і жалібно скиглив, а на плиті щось булькало в каструлі, і дуже пахло смаленим.

— Якийсь мокрун,— поскаржився татко, беручи на руки Буцика.— Майко, він і при мамі був увесь час отакий мокрий?

Я відказала, що ні, при мамі Буцик був сухий.

— Замучив! — сердито сказав татко, стягнувши з Буцика мокрі штанці.— Ну, не реви, зараз сухі одягну. Майко, подай штанці, вони там на плиті сохнуть.

Я зняла з плити штанці, але в них уже вигоріла велика дірка (тому в кухні й пахло смаленим!).

— От лихо! — засмутився татко.— Ну, нічого, в кімнаті під грубкою ще двоє сохнуть. Ти, Майєчко, переодягни його і нагодуй кашею, а я тим часом доварю суп.

Коли я переодягла Буцика й нагодувала, то побігла за Талочкою, Павкою і Славком і привела їх додому. І ми сіли обідати.

За столом Павка й Славко пустували, і Славко перекинув на себе тарілку з супом. Татко розсердився і, забувши, що на Славкові Павчин костюмчик, сказав, що Павка неслухняний хлопчисько і не одержить подарунка в день свого народження. Павка розплакався, бо то ж не він, а Славко перекинув тарілку. А Славко заплакав, бо сидів увесь мокрий від супу. Талочка теж плакала, тому що не хотіла їсти таткового супу. Тільки Буцик мовчав, бо вже встиг заснути. Татко, обхопивши голову руками, стогнав і дивувався, як це наша мама може витримати з нами. Потім він заспокоївся і знову нагодував нас смаженою ковбасою, бо суп був дуже солоний і навіть сам татко не міг його їсти.

По обіді татко підперезався рушником і заходився прати Павчин костюмчик, той, що Славко облив супом, і Буцикові штанці. А я вирішила приспати Талочку, Павку й Славика. Та вони мене не хотіли слухати. Талочка все плакала за мамою, а Павка й Славко кинулись тікати. Вони вискочили в кухню і перекинули ночви, в яких татко прав. Татко на цей раз так розгнівався, що затупотів ногами й закричав, що ніколи в житті йому не доводилось отак мучитись, як сьогодні. Він навіть хотів надавати Павці й Славкові лящів. Аж тут відчинилися двері, і увійшла мама.

Ми всі так зраділи, що мало не затанцювали. Навіть Буцик прокинувся від нашого

галасу, простягнув до мами руки і засміявся. А мама побачила, що в нас твориться, і нічого не сказала, тільки стала швиденько роздягатись. Потім засукала рукава, знайшла ганчірку, витерла підлогу, переполоскала костюмчики і штанці, повісила їх сушити, приспала Буцика і Талочку, перестелила постіль Павці й Славкові, і вони швидко поснули.

...Увечері ми всі сиділи за столом в чисто прибраній кімнаті, смачно вечеряли і раділи, що нам утретє не довелося їсти смажену ковбасу. І ніхто не плакав, не вередував, і татко був веселий і більше не сердився, бо з нами була наша хороша мама.